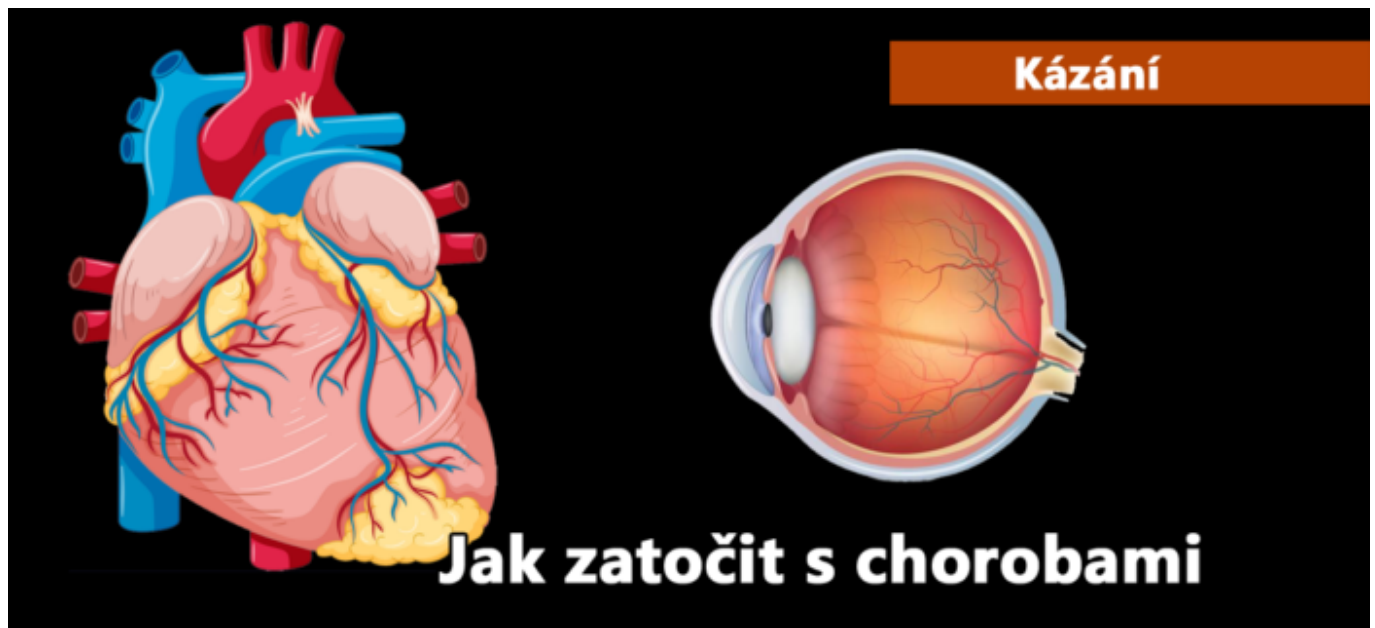

Kázání: 177. Jak zatočit s chorobami

Kázání

Jak zatočit s chorobami

1. čtení: Ezechiel 36, 22 - 28

22 Řekni proto izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali mezi pronárody, kamkoli jste přišli.

23 Opět posvětim své veliké jméno, znesvěčené mezi pronárody, jméno, které jste vy uprostřed nich znesvětili. I poznají pronárody, že já jsem Hospodin, je výrok Panovníka Hospodina, až na vás ukáží před jejich očima svou svatost.

24 Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země.

25 Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očištím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model.

26 A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.

27 Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.

28 Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem.

2. čtení: Lukáš 24, 13 - 35

13 Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři

hodiny cesty,

14 a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo.

15 A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi.

16 Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.

17 Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku.

18 Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“

19 On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem,

20 naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho.

21 A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.

22 Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu

23 a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ.

24 Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“

25 A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!

26 Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“

27 Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.

28 Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál.

29 Oni však ho začali přemlouvát: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi.

30 Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.

31 Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.

32 Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“

33 A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě.

34 Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“

35 Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

Sestry a bratři, taky se vám občas stává, že máte pocit jako by vašim očím něco bránilo, abyste našli to, co hledáte? Třeba hledáte brýle a přitom je máte na nose. Nebo potřebujete někomu honem zavolat, mobil ne a ne najít, a přitom na něm zrovna posloucháte nějakou muziku nebo podcast. Nebo v hypermarketu bezradně obcházíte regály tak dlouho, dokud vám prodavačka na váš jogurt neukáže prstem. Samozřejmě, že leží na stejném místě, jako vždycky.

Česky se tomuhle nijak ojedinělému jevu říká „pro oči nevidět“. Prostě se nám tu a tam stane, že nevidíme to, co máme před sebou. Já mám navíc ještě takový hloupý zvyk, že když něco hledám, začnu obvykle tam, kde je nalezení nejméně pravděpodobné. Systematicky pátrám po okolí, abych po vyčerpávající detektivní práci hledanou věc našel zrovna tam, kde běžně bývá.

Hledání je jistým druhem sportu a člověk si ho musí umět užít. Často ovšem nebývám úspěšný. Potom se obracím na Pavlu, která v téhle disciplíně na rozdíl ode mne vyniká a s přehledem vidí, co

je mým očím skryto.

Jednou se učedníci Ježíše ptali, proč mluví k zástupu v podobenstvích. Odpověděl poněkud záhadně. Prý aby se naplnila slova proroka Izajáše „Budete stále poslouchat a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže nevidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí, aby se nemuseli změnit“ (Mt 13,14-15).

Ve skutečnosti samozřejmě Ježíšova podobenství sloužila k tomu, aby to lidem naopak docvaklo, aby pochopili, co jim Ježíš chce říct, nicméně, často to nefungovalo. Zejména u těch, co byli zajištěni, neznali nouzi, co měli přístup k moci. Tihle všichni podle Ježíše spadají pod kategorii lidí se srdci obrostlými tukem, co nechtějí vidět.

V dnešním čtení jsme zastihli dva učedníky, jak se po velikonoční neděli ubírají z Jeruzaléma do Emaus. Zabalili to, protože nabyli přesvědčení, že po Ježíšově ukřižování je po všem. Naděje na vysvobození a nový lepší svět jsou ty tam. A tak se sebrali a jdou pryč.

Zajímavé je, že mají podobné zdravotní problémy, o jakých kdysi Ježíš mluvil. Pro oči nevidí a také jim hapruje srdce. Sice není vyložene obrostlé tukem, ale zpomaluje se. Alespoň je tak vzkříšený Ježíš, který se pocestným přidal, diagnostikoval.

Řekl jim: „Jak jste nechápaví!“ což je ovšem český překlad. V původním řeckém znění si Ježíš tak trochu nahněvaně povzdychnul, jak tihle dva mají zoufale pomalé srdce. Zanedlouho na to, už v cíli cesty, když večereli, najednou se jim oči otevřely a docvaklo jim, že tohle není žádný neznámý pocestný, ale sám Ježíš.

„Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ říkali si oba učedníci poté, co Vzkříšený zmizel.

Možná je teď vhodná chvíle, sestry a bratři, abychom si v těch všech očních a srdečních chorobách udělali pořádek. Vzájemně spolu totiž úzce souvisejí. A je jich všude na světě strašně moc. Přitom by se daly celkem snadno léčit.

Tak tedy: Když člověk kouká a nevidí nic než sám sebe, když jeho očím něco brání, aby viděl také lidi, co mají podobně jako Ježíš rány v dlaních po hřebecích a v boku po zásahu kopím, pak je třeba hledat příčinu v srdci.

Porucha může být v zásadě dvojího rázu. Buďto je srdce obrostlé tukem nebo je pomalé.

Myslím, že první případ je o něco závažnější, než ten druhý. Naše srdce, považované tenkrát za sídlo citů, emocí a navíc ještě rozhodování, se mohou v objetí blahobytu, úspěšné kariéry nebo plné ledničky docela udusit. Dojde k tomu, že člověku odumře soucit a rozum se zatemní. Srdce obrostlé tukem je vážná nemoc, žádná legrace!

Druhá choroba, která se přihodila oněm dvěma učedníkům kráčejícím do Emaus, je srdce pomalé. To se tak někdy přihodí, když se člověk snaží co nejrychleji vykmitnout z nějakého zklamání. Čím rychleji jdete, tím pomaleji vám srdce bije.

To jsou paradoxy! Prostě si řeknete: a co já bych se snažil, stejně to nikam nevede, stejně nakonec vždycky mají navrch lež, podrazáctví a konexe. A pozitivní emoce a strážlivé uvažování se pozvolně mění na zapšklost, podezřívavost a nechotu se o něco dobrého zasadit.

Když se s touhle nemocí nic nedělá, srdce pozvolna kamení až se z něj nakonec stane jeden velký šutr. To potom jeden už nemá o nic jiného zájem, než sám o sebe a své bidlo. Výsledek podobný jako

v případě srdce obrostlého tukem. Rozhodně není o co stát.

Naštěstí i kamenná srdce se dají stále ještě léčit. Něco o tom věděl prorok Ezechiel, který už kdysi dávno hlásal radikální operaci: „Vezmu vám z těla srdce z kamene a dám vám srdce z masa.“ (Ez 36,26) Neměl na mysli sebe, sám se za chirurga nepovažoval. Mluvil za Pána Boha, který si předsevzal, že všem postiženým srdeční sklerózou srdce vymění.

V žádném případě ale není třeba propadat strachu z nějaké zdlouhavé, vysilující nebo riskantní operace. Nic takového. Tahle výměna může proběhnout nečekaně rychle, během krátké chvíle.

Právě tak se to odehrálo v případě oněch dvou učedníků, kterým na cestě do Emaus srdce už nebezpečně zpomalovalo, přičemž časem by nejspíš docela zkamenělo. Operace se odehrála během chůze, když se k těm dvěma připojil Ježíš. S údivem zjistili, že se jim srdeční tep zrychluje, a když potom spolu se Vzkříšeným seděli u jednoho stolu, v nitru se jim rovnou rozhořelo.

Tak právě takhle Bůh nás lidi operuje, prostřednictvím Vzkříšeného. Žádné sterilní prostředí ani početný ansámbl nejsou potřeba. Stačí strávit kus cesty s Ježíšem, stačí naslouchat a zapomenout při tom na všechna svá zklamání, nezdary a jiná nejrůznější bebíčka.

Potom se může stát zázrak. Srdce začne bít, jak má, ba dokonce ještě o něco víc. Najednou se všechno jeví v jiném světle - nic neskončilo a nic nekončí, naděje vstala z mrtvých a očekávaný nový laskavější, otevřenější a pravdivější svět se stává skutečností.

Učedník Kleofáš a jeho kolega po zmizení Vzkříšeného na nic nečekají, nazují si znovu pohorky a hurá zpátky do Jeruzaléma. Do města, kde jsou stále ještě Pilát, král Herodes i velekněží, všichni, co Ježíše ukřižovali. Ti dva už se ale nebojí, protože když vám zahoří srdce, máte najednou tak nějak pro strach uděláno.

Už se totiž necítíte být sami. Jakoby šel Vzkříšený tajemně na všech cestách nadále po vašem boku. Nedá se to nijak dokázat. Víte jenom, že se vám tenkrát otevřely oči a srdce začalo zase bít, a tak si nemůžete pomoci, vnímáte ho všude, kde se ocitnete.

Pokud se týká pacientů se srdcem obaleným tukem bezstarostného nezájmu, tam je terapie přece jen o něco náročnější. Lék, který Ježíš pro tyhle případy ordinuje, se nazývá pokání. Jedná se o poměrně drastickou kůru, kdy si člověk musí připustit, že to, na co spoléhá a na čem staví, je jen sobecky uplácaná modla, s níž je třeba se rozloučit.

Ne každý to dá. Však Ježíš jednou podotknul, že to je pro lidi s tímhle nemocným srdcem náročné asi tak jako kdyby se měl velbloud prosoukat očkem jehly. Možné to nicméně je. A kdo se téhle zásadní změny odváží, tomu se, stejně jako oněm dvěma učedníkům, otevře nový laskavější, otevřenější a pravdivější svět. Svět, o kterém ani netušili, že vůbec existuje.

Takže takhle nějak to, sestry a bratři, s těmi našimi očními a srdečními chorobami je. Žel, ne každý si je připustí. Není proto divu, že se mezi lidmi vesele i nevesele stále ještě nenávidí, lže, podráždí a válčí. Pro lidi se srdci obrostlými tukem je to často jediný možný způsob, jak si udržet vliv, moc a výhody, které z toho vyplývají.

Pro lidi se zpomalenými ne-li zkamenělými srdci je to zase cesta, jak se od zlého světa odříznout, o nic se nestarat a zapomenout na to, že může být lepší. Ještě, že nás v tomhle marasmu Bůh nenechal! V osobě vzkříšeného Ježíše jde na našich cestách po našem boku.

Pokud nedopustíme, aby našim očím něco bránilo, pokud si jím necháme mluvit do života, může se stát zázrak. Srdce se nově rozbuší a Kristova cesta odpuštění, smíření a pokoje se stane i cestou

naší.

Alespoň někde, alespoň někdy, tam, kde s tím nikdo třeba nepočítá, tam, kde to vypadá, že tma snad nikdy neskončí, se z ničeho nic může objevit světélko naděje. Nový lepší svět Kristovým vzkříšením totiž už už začal. Nyní jde jen o to mít pro něj oči a srdce.

PeČ

SPCH 30. 4. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)